

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Pari sanaa ”Kapinallisesta anarkiasta”

Juan Caradura

Juan Caradura
Pari sanaa ”Kapinallisesta anarkiasta”
joulukuu 2014

Haettu 1.1.2015 osoitteista
<http://takku.net/article.php/20141211101649288> ja
<http://takku.net/article.php/20141221092826504>

fi.theanarchistlibrary.org

joulukuu 2014

Toivon että tämä teksti auttaa jatkamaan alkanutta keskustelua niin sanotusta "kapinallisesta anarkiasta" ja sitä ympäröivistä kysymyksistä.

Ihmisten, eläinten ja maan vapautukselle!

Barcelonasta rakkaudella kaikille kapinallisille!

Eläköön anarkia!

(21.12.2014)

on “nihilististä” ja puhtaan tuhoavaa, ainoat esimerkit pidemmän aikaa toimineista “nihilistisistä” insurrektionalisteista itselläni on Chilestä, Argentiinasta ja Meksikosta, joissa eräät toverit yhdistävät mielellään vahvan sivilisaation kritiikin ja primitivismin “kapinallisen anarkian” taktiikoihin, jolloin ainakin ulospäin kuvasta syntyy hyvin nihilistinen.

“Eläköön kaaos! Jotta kaaos hymyilisi huulillamme, jotta kaikki jotka olemme kaikkia auktoriteetteja vastaan hymyilisimme palavien kaupunkien raunioilla. Tulta kaikille vankiloille ja perheille, sukupuolille, kaikille auktoriteeteille ja kaupungeille!” – Tiedote BBVA -pankkia vastaan tehdystä iskusta ryhmältä “Maan ystävät (FAI – FRI)” 6. helmikuuta 2012 Argentiinassa.

Kuitenkin jopa tässä vahvan individualistisessa tiedotteessa puhutaan “meistä”, antiautoritaareista tanssimassa kaupunkien raunioilla, joten sekin painottaa jonkinlaista kollektiivisuutta, vaikkakin ehkä enemmän niin sanotun “rikostoveruuden” kuin jonkinlaisen “anarkistisen moralismin” luomaa kollektiivisuutta, johon tietyt toverit välillä lankeavat.

Tätä vahvistaa lopetus: *“kuolema anarkismille, eläköön anarkia!”*

Mielestäni on olemassa täysin tervettä individualismia ja välillä anarkistiliikettä vaivaa samanlainen “tasapäistäminen” joka on miltei aina leimannut sosialistisia/kommunistisia kokeiluja ja joka anarkistien keskuudessa saa kenties lievempiä muotoja, mutta usein myös tässä liikkeessä oletetaan jokaisen olevan vegaani, feministi, queer, militantti ja niin edelleen. Tässä lähdetään aivan samalle tielle kuin autoritaarit. Tämä ei tietenkään tarkoita etteikö meidän tulisi keskustella näistä aiheista, mutta analyysin tulisi olla tarkkaan mietittyä, ettemme aja tovereita juuri kohti “nihilismia” ja epätervettä individualismia, joka hämärtää yhteiskunnalliset ja kollektiiviset tavoitteemme, joista kuitenkin yleensä olemme samaa mieltä.

Sisältö

Pari sanaa ”Kapinallisesta anarkiasta”	5
Vielä pari sanaa ”Kapinallisesta anarkiasta”	12

pääomaan ja patriarkaattiin tekee siitä täysin epäoikeudenmukaisen, aseiden luokkasodassa köyhiä kansoja vastaan. Claudio Lavazza vei tämän keskustelun jopa pidemmälle istuessaan jo tuomiotaan, kun hän tuki joidenkin vangittujen italialaisten tovereiden “Punaisista prikaateista” ja “PAC:sta” (espanjaksi: Proletarios Armados por Comunismo) näkemystä jopa valtion tarjoaman armahduksen hylkäämisestä, sillä sekin oli heidän mielestään “kompromissien tekemistä vihollisen kanssa”.

Nämä toverit veivät taistelun valtiota ja pääomaa vastaan niin pitkälle kuin mahdollista myös vankilan sisällä, toteuttaen erittäin brutaaleja protesteja viiltäen itseään, hyökkäämällä vartijoita vastaan, julistamalla nälkälakkoja ja ottamalla osaa 1980 – luvun vankien protesteihin, joissa parhaillaan tuhannet kapinoivat muurien sisällä. Vastaava toiminta ei tietenkään sovi kaikille anarkisteille ja sen hyödyistä ja haitoista voi olla montaa mieltä, mutta juuri vastaava taipumattomuus vihollisen edessä on yksi “insurrektionalismin” tukipilareista, se on paljon enemmän kuin teoreettista jargonia, se muuttaa kapinallisen teorian lihaksi.

“En pelkää pitkiä tuomioita, meillä anarkisteilla vankila on geneeissä. En myöskään pelkää kuolemaa, sen pelon olen jättänyt jo kauan sitten. En myöskään pelkää “taivaallista tuomiota”, sillä en usko minkäänlaisiin jumaliin. Maallisten tuomioistuinten edessä en ole koskaan pudonnut polvilleni.” - Lavazza vuonna 2002.

Insurrektionalismin taktiikat eivät voi olla herättämättä keskustelua sekä pahennusta “tavallisten kansalaisten” keskuudessa, sillä ne ovat luonnostaan laittomia tai paremminkin nykyisen oikeusjärjestelmän vastaisia. Täällä Espanjassa meitä anarkisteja kutsutaan usein nimellä “antisistema”, jolla yritetään luoda kuvaa jossa anarkistit ikään kuin eläisivät vain vastustaakseen jotain, mitä tahansa “järjestelmää”. Yleensä myös “insurrektionalisteilla” on kuitenkin hyvin selvä visio tulevasta yhteiskunnasta ja hyvin harvoin taistelu

Vielä pari sanaa ”Kapinallisesta anarkiasta”

Vuonna 1996 joukko pääosin italialaisia anarkisteja teki ”pakko-lunastus” aktion Santander - pankkiin, Cordoban kaupungissa Espanjassa. Heidän nimensä olivat Claudio Lavazza, Giovanni Barcia, Michelle Pontolillo ja Giorgio Eduardo Rodríguez Dip. Ryöstöä seurasi tulitaistelu, jonka aikana kaksi kyttää kuoli ja toverit jäivät kiinni. Myöhemmin oikeudenkäynnin alettua Claudio Lavazza luki lausuntonsa oikeudelle:

”En halua yrittää oikeuttaa toimintaani tässä salissa, oikeuden mielipide ei merkitse minulle mitään enkä aio tehdä minkäänlaisia sopimuksia luokkaviihollisten kanssa. En myöskään aio puolustella itseäni yleisen mielipiteen edessä, saman joka katsoo välinpitämättömänä ihmisten jokapäiväistä kärsimystä, tappaen tuhansia ja sitten järkyttyy kahden poliisin tappamisesta. Kun me laukaisimme aseemme he kutsuvat meitä murhaajiksi ja kun kytät tappavat se on oikeutta.”

Kyseinen tapaus tunnetaan ”Cordoban viisikon” tapauksena ja se ei tietenkään ollut ainoa, jossa anarkistit kieltäytyvät täysin vastaamasta kysymykseen ”syyllisyydestä” tai ”syyttömyydestä”. Jotkut toverit ovat tahtoneet nähdä tämän ”marttyyrimaisena” käytöksenä, toisille se on ”kapinallisuutta” puhtaimmillaan, sillä se riistää valtiolta sen legitimitetin meidän tuomitsemiseksi. Se on kieltäytymistä ottamasta osaa valtion juridiseen peliin, jonka yhteys

Pari sanaa ”Kapinallisesta anarkiasta”

Helsingin itsenäisyyspäivän ”mellakointi” on jälleen hämmentänyt niin suomalaisen median, kuin myös ne paljon puhutut ”tavaliset ihmiset”. Samaan aikaan media on kuitenkin nostanut esiin jopa niin sanotut ”insurrektionistit”, nuo anarkisteista pelottavimmat ja arvaamattomimmat, yrityksissään ymmärtää mitä rakkaan Suomen kaduilla oikein tapahtuu. Analyysi tästä on ollut tyypillistä kaaoksen ja epäjärjestyksen maalailua, samoin kuin ”insurrek-tionalismin” esittäminen kokonaisena ”isminä”, aatteena, jolla tuli-

si olla ratkaisu kaikkiin yhteiskunnallisiin ongelmiin. Niin sanottu “kapinallinen anarkia” ei mielestäni ole aate, vaan taktiikka ja sitä tulisi tarkastella sellaisena. Sen ympärille on vaikea luoda koko yhteiskunnan kattavaa mallia. Myös Suomen anarkistiliikkeen sisällä käydään keskustelua “kapinallisesta anarkiasta” mutta mielestäni sen taso ei ole kovinkaan korkea, johtuen ehkä juuri sen puuttumisesta suomen poliittisesta historiasta. Usein se pyritään esittämään vahvan individualistisena eli yksilökeskeisenä suuntauksena, joka helposti muuttuu egoistiseksi ja eskapistiseksi ja jossain tapauksissa jopa nihilistiseksi.

Kuitenkin väitän että vastaavat esimerkit ovat melko vähissä, kun taas esimerkit joissa “insurrektionistit” voidaan helposti liittää suurempiin yhteiskunnallisiin kamppailuihin ja laajempaan anarkistiseen analyysiin ovat huomattavasti helpommin löydettävissä.

Täällä Barcelonassa sanotaan että “kapinallisen anarkian” historia on kirjoitettu kaduilla, viitaten kaupungin lukemattomiin katu-taisteluihin anarkistien ja myöhemmin talonvaltaajien sekä poliisin välillä, jotka ovat tarjonneet tilaisuuden hioa katutaisteluiden ja sabotaasin taktiikoita. Kuitenkin Barcelona on myös kaupunki jossa anarkistista analyysia yhteiskunnasta kehitetään tauotta ja täällä on syntynyt jo uusi käsite “*insurreccionalismo social*” yhteiskunnallinen insurrektionalismi. Tällä viitataan tietenkin siihen faktaan, että tässä kaupungissa harva anarkisti eristää itsensä kaikesta muusta anarkistisesta toiminnasta kuin vain suorasta hyökkävästä toiminnasta, pelkästään sadat “vallatut sosiaalikeskukset” tarjoavat ihmisille niin monia mahdollisuuksia analyysin laajentamisen, että siihen tarttuminen olisi typerää. Sen sijaan he kehittävät epämuodollisen järjestäytymisen tehokkuuta ja toimivat etenkin talonvaltausliikkeen sisällä, joka juuri kehottaa individualismiin ja usein uskoo juuri moninasiin taktiikoihin ja lähestymistapoihin. Silti se on myös vahvan kollektiivinen liike, joka vaatii omistautumista myös “yhteisölle”.

Maissa, joissa insurrektionistit ovat vahvoja kuten Italia, Espanja ja Kreikka anarkistit ovat kasvaneet yhteiskunnallisten kamp-

kään ole katoamassa mihinkään. Medialle he eivät halua tarjota yhtään mitään, vaikka valtamedia Suomessakin yrittää saada heidät näyttämään juuri jonain anarkistien SWAT-joukkona, joka pistää anarkistit uutisiin vaikka väkisin. Hyökkäys on kapinallisille anarkisteille jotain josta ei neuvotella! Se on ase itsessään, mutta sen vaikutus luonnollisesti heikkenee sen irtaantuessa liikaa muusta liikkeestä ja muista taktiikoista. Tähän meidän juuri tulee keskittyä – emme voi antaa liikkeen jakaantua liikaa pelkkien taktiikoiden takia.

Tehdään vielä selväksi että itse tuen kapinallisen anarkian ajatuksia ja tuen aseellista vastarintaa. Kuitenkin tuen myös taktiikoiden monimuotoisuutta ja uskon ettemme tule koskaan voittamaan ellemme pääse yli yksinkertaistavista analyyseista, kun puhumme omista tovereistamme ja esimerkiksi Helsingin tapauksessa, uusista tovereista jotka saapuvat anarkistien mielenosoitukseen ja tuntevat kapinan liekin lämmittävän.

Haluan lähettää lämpimät terveiset kaikille jotka ottivat osaa “Lähiöst linnaan” mielenosoitukseen ja etenkin pidätetyille ja niille joita poliisit nyt etsivät. Voimia toverit! Jätetään selittelyt poliitikoille ja medialle, jatketaan tiellä kohti kapinaa ja anarkiaa!

Barcelona 11.12.2014

nen uusliberalistisen politiikan pysäyttämässä ja *voilá* aikapommi on viritetty.

Mauricio Morales oli chileläinen anarkisti joka kuoli epäonnistuneessa pommi-iskussa 2009

Kapinallisten anarkistien olemassaolo ei ole mikään yllätys kun katsoo kaikkea paskaa mikä ympärillämme veloo. He eivät myös-

Barcelonassa yleislakko 29.3.2012 oli sisäministerin mukaan “katutaistelujen oppitunti”

pailujen ympäröiminä. Italialaista Alfredo Bonannoa pidetään insurrektionalismin luoja, vaikkakin vastaavia ajatuksia on anarkistiliikkeessä heitelty ilmaan jo ennen häntä, etenkin Katalonian alueella, josta myös Bonanno sai ensimmäiset ”kapinalliset” vaikutteensa. Bonanno kasvoi seuraamalla niin sanottujen ”*Maquis*” anarkisti-sissien toimintaa (1945-1963), jotka taistelivat aseina Francisco Francon hallitusta vastaan. Etenkin Josep Lluís Facerias teki nuoreen Alfredon vaikutuksen – häntä pidettiin loistavana pankkiryöstäjänä, eli ”pakkolunastajana”. Alfredo vakuutui nopeasti juuri ”pakkolunastusten” tärkeydestä ja näki niissä myös mahdollisuuden vahvistaa anarkistiliikkeen riippumattomuutta muista tekijöistä, sillä anarkisteilla ei ole rahoittajia vaan rahaa on otettava sieltä mistä mahdollista, mieluiten suoraan omistavalta luokalta.

Myöskään *Maquis* sisseille aseellinen taistelu ei ollut mikään itseisarvo, vaan he toimivat tiiviissä yhteistyössä Barcelonan ja muiden kaupunkien ”naapurustokomiteoiden” kanssa ja toimittivat rahaa ja muita tarvikkeita ihmisille, jotka *francismo* oli unohtanut – köyhä kaupunkiväestö ja maanviljelijät sekä lukemattomat muut ryhmät joiden elämäntyyli ei sopinut fasismin kehukseen ja jotka jatkoivat vastarinnan tukemista. *Maquis* taistelijoiden näkemys yhteiskunnan organisoimisesta oli paljon muutakin kuin ”insurrektionalismin” sisältä löytyvä vakaamus taistella vaikka aseina liberaarisen yhteiskunnan luomiseksi. Se korosti myös ”suoran toiminnan anarkistien” vastuuta niille, jotka eivät pystyneet nousemaan aseelliseen taisteluun ja tietenkin vangittujen tovereiden muistamista ja suoraa apua heille. Tämä usein tarkoitti myös heidän vapauttamistaan vankiloista. Useimmat *Maquis* ryhmien taistelijat jatkoivat tähän aikaan suosituimman näkemyksen Espanjan alueen anarkistien keskuudessa, joka pyrki niin sanotun ”anarkistifederaation” luomiseen, joka koostuisi autonomisista alueista ja kaikki yhteistyö tehtäisiin Pjotr Kropotkinin kehittämän ”*vastavuoroisen avun*” ja solidaarisuuden hengessä. Näin ollen voidaan sanoa, et-

tä esimerkiksi ”*Maquis*” oli enemmänkin anarko-kommunistinen ryhmä kuin esimerkiksi ”insurrektionalistinen”.

Italiassa kapinallisia anarkisteja voidaan tänä päivänä löytää esimerkiksi No-TAV liikkeestä joka vastustaa Pohjois-Italian alueelle rakennettavaa luotijunarataa, Milanon ja Torinon talonvaltausliikkeet ovat molemmat vahvistuneet viime vuosina – jopa ankarien sortotoimien keskellä – johtuen lähinnä juuri ”insurrektionalismin” esittelemien taktiikoiden hyödyntämisestä osana laajempaa taistelua asuntojen ja sosiaalisten tilojen luomiseksi kaupunkihin ja niiden puolustamiseksi. Näissä kaupungeissa harvoin kuulee väitteitä ”liikkeen haltuunottamisesta”, joita silloin tällöin muissa maissa kuullaan, kun kapinalliset anarkistit saavat liikaa huomiota liikkeen sisällä, vaan heidän ollaan nimenomaan nähty tuoneen liikkeeseen uusia taktikoita, ei uutta ”aatetta” tai edes ”suuntausta”.

Mistä sitten johtuvat väärinkäsitykset ”individualismista” ja ”nihilismistä” anarkistiliikkeen sisällä?

Yksi maa missä niin sanotut ”nihilistit” ovat saaneet paljon huomiota on Chile. Chile on kuin ruutitynnyri. Vuodesta 2007 lähtien ollaan Santiago de Chilen kaduilla nähty miltei 300 pommi-iskua (valtamediat sanovat 200, mutta itse olen lukenut jo vuonna 2012 että luku oli 200, joten se on korkeampi), miltei kaikista ovat vastuun ottaneet ryhmät, jotka sijoittavat itsensä anarkistiliikkeen sisään. Kuitenkin monet ryhmät ovat tehneet selväksi että he ovat ”nihilistejä” ja haluavat sijoittaa itsensä ”liikkeen” ulkopuolelle, vaikkakin jakavat anarkian perusajatukset vapaudesta, tasa-arvosta ja niin edelleen. Heille kuitenkin jopa ”antiautoritaarinen” liike edustaa kontrollia ja ”sekaantuu liikaa yksilön kykyyn kehittää itseään vallankumouksellisena subjektina”. Tämä nihilismi ja individualismi kumpuaa kuitenkin aivan luonnollisista lähteistä, kuten punk-liikkeestä, joka on edelleen vahva Latalalaisessa Amerikassa ja talonvaltaajien individualismista. Sekoitetaan siihen vielä ”muodollisten” ryhmien ja parlamentaarisen vasemmiston epäonnistumi-